

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/8/2023
Identifikačné číslo spisu:	7621202004
Dátum vydania rozhodnutia:	22.02.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:7621202004.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne R. P. A., narodenej XX. G. XXXX, F. XXX, zastúpenej advokátkou JUDr. Evou Hencovskou, Košice, Bajzova 2, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Bratislava, Pribinova 2, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, vedenom na Okresnom súde Spišská nová Ves pod sp. zn. 5C/22/2021 a o dovolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo 14. septembra 2023 sp. zn. 5Co/57/2022, takto

rozhodol:

Dovolenie odmieta.

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania voči žalobkyni nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Spišská nová Ves (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 9. decembra 2021 č. k. 5C/22/2021 - 451 (v poradí tretím) zaviazal žalovanú zaplatiť žalobkyni titulom nemajetkovej ujmy sumu 4 000 eur do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol, žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania o náhradu škody a žalobkyni priznal nárok na plnú náhradu trov konania o náhradu nemajetkovej ujmy, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku. Vykonaným dokazovaním zistil, že žalobkyňa, ktorá sa v obci F. narodila, sa do nej natrvalo presťahovala spolu s rodinou v roku 2001. So susedmi i spoluobčanmi mali spočiatku korektné vzťahy a prvé problémy sa začali objavovať v rokoch 2007 a 2008, kedy sa žalobkyňa snažila odstrániť nezákonné zásahy susedov do jej pozemku. Obracala sa so svojimi nárokmi na príslušné úrady, čo vyvolalo nevraživosť u susedov, ktorá vyústila do vzájomných obviňovaní riešených v priestupkových konaniach. Pri riešení jedného z oznámení žalobkyne bola táto rozhodnutím Obvodného úradu Spišská Nová Ves č. 2010/00177/80/GL/LUK zo 16. marca 2010 uznaná vinnou zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu v zmysle § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch a bolo jej uložené pokarhanie. Toto rozhodnutie bolo potvrdené rozhodnutím Ministerstva vnútra Slovenskej republiky sp. zn. SVS-230-2010/01375/TMC z 24. júna 2010. Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4S/276/2010 zo 17. februára 2012 bolo rozhodnutie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky zrušené a vec mu bola vrátená

na ďalšie konanie s povinnosťou nahradiť žalobkyni účelne vynaložené trovy konania vo výške 336,30 eura. Výrok o náhrade trov konania vo výške 336,30 eura bol potvrdený uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sžo/12/2012 zo dňa 18. apríla 2012. Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky následne zrušilo rozhodnutie Obvodného úradu Spišská Nová Ves zo 16. marca 2010. Vec žalobkyne bola avšak následne záznamom Obvodného úradu Spišská Nová Ves zo dňa 26. septembra 2012 odložená, nakoľko zodpovednosť za priestupok zanikla, keďže od spáchania skutku uplynuli dva roky. Z uvedeného vyplýva, že žalobkyňa bola stíhaná po dobu 2,5 roka. Zároveň bol zo strany Obvodného úradu Spišská Nová Ves daný pokyn ekonomickému odboru toho istého orgánu na vrátenie trov konania. Žalobkyňa v tomto konaní požadovala náhradu škody - trov konania, ktoré jej vznikli v správnom konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie a ktorá jej vznikla v príčinnej súvislosti s rozhodnutím správnych orgánov a to vo výške 453,69 eura. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobkyňa v konaní žiadnym spôsobom nepreukázala vznik ujmy na jej majetku a nepreukázala úhradu uplatnených trov konania. V časti uplatnenej náhrady škody vo výške 453,69 eura preto žalobu zamietol. Vo veci vzniku nemajetkovej ujmy považoval za preukázané, že nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu (Obvodného úradu Spišská Nová Ves a Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky) došlo k zásahu do súkromného života žalobkyne, jej ľudskej dôstojnosti, cti, integrity a dobrej povesti, na základe čoho jej vznikla nemajetková ujma. Súd prvej inštancie vychádzal z § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, z ktorého vyplýva prioritné odškodňovanie satisfakciou v prípade konštatovania porušenia práva zo strany kompetentného orgánu, k čomu v prípade žalobkyne prišlo rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4S/276/2010 zo 17. februára 2012. Z vykonaného dokazovania dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobkyni sa za zásah do jej osobnostných práv doposiaľ nikto neospravedlnil, ani nijako následky tohto zásahu v takej miere neodstránil, že by bolo možné zvažovať, že sa jej dostalo primeraného morálneho zadosťučinenia. Vzhľadom na dobu 2,5 roka trvania neistoty u žalobkyne a výrazný negatívny vplyv na jej rodinný, pracovný a spoločenský život súd prvej inštancie za jedinú možnosť považoval priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch ako formu zadosťučinenia. Závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy posudzoval so zreteľom na jej intenzitu a na jej ohlas, ako aj dĺžku jej trvania. Žalobkyňa pociťovala stres, neistotu, či psychický diskomfort od roku 2010 intenzívne po dobu viac ako 2,5 roka s tým, že následky trvajú dodnes. Súd prvej inštancie avšak dôvodil, že úlohou súdu je odškodniť žalobkyňu striktne za ujmu vzniknutú výlučne v súvislosti s nezákonným rozhodnutím a nie za subjektívne vnímanú ujmu spôsobenú susedskými spormi, kde izoloval najmä existenciu konfliktov žalobkyne v čase pred vydaním nezákonného rozhodnutia a deliktuálnu závažnosť priestupku, z ktorého bola žalobkyňa obvinená, spolu s uloženou sankciou, ktorou bolo pokarhanie. Súd prvej inštancie vo vzájomných súvislostiach posúdil existenciu nezákonného rozhodnutia v priestupkovom konaní, stav neistoty u žalobkyne po dobu 2,5 roka, absenciu morálneho zadosťučinenia, deliktuálnu závažnosť priestupku, ujmu spôsobenú sankciou uloženou v nezákonnom rozhodnutí, bezúhonnosť žalobkyne s ohľadom na jej dlhodobé interpersonálne komunikačné problémy a existenciu konfliktov ešte pred začatím priestupkového konania. Súd prvej inštancie zohľadnil kritéria vyplývajúce z § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. a priznal žalobkyni nemajetkovú ujmu vo výške 4 000 eur. V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 255 CSP.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne a žalovanej rozsudkom zo 14. septembra 2022 sp. zn. 5Co/57/2022 zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že zaviazal žalovanú zaplatiť žalobkyni titulom nemajetkovej ujmy sumu 1538,50 eura do troch dní od právoplatnosti rozsudku, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia týkajúcimi sa žalobkyňou odvolaním napadnutého výroku o zamietnutí nároku žalobkyne na náhradu majetkovej ujmy, nakoľko v tejto časti rozsudku súdu prvej inštancie nemožno vytknúť žiadne vady. V časti odvolacích námietok žalobkyne a žalovanej vo vzťahu k napadnutým výrokom rozsudku, ktorými súd prvej inštancie rozhodol o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy (výroky I. a II.), dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalobkyne je v tejto časti nedôvodné a odvolanie žalovanej je dôvodné z časti. Uviedol, že jednou z nevyhnutných podmienok vzniku zodpovednosti štátu za škodu (nemajetkovú ujmu) je príčinná súvislosť medzi právnou skutočnosťou, za ktorú sa zodpovedá a medzi vznikom škody. Pre existenciu kauzálneho nexu je nevyhnutné, aby reťazec postupne nastupujúcich príčin a

následkov bol vo vzťahu k vzniku škody (nemajetkovej ujmy) natoľko prepojený, že už z pôsobenia prvotnej príčiny možno dôvodne dovodzovať vecnú súvislosť so vznikom škodlivého následku. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne skúmal splnenie jednotlivých predpokladov pre vznik zodpovednosti za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ktorý upravuje možnosť priznať aj náhradu nemajetkovej ujmy a túto otázku splnenia zákonných podmienok zodpovednosti žalovanej za škodu žalobkyne posúdil správne s tým, že jedinou možnosťou ako zmierniť následky neoprávneného zásahu žalovanej je priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch. Uviedol, že správny je úsudok, že žalovaná zodpovedá iba za nemajetkovú ujmu žalobkyne - pocit neistoty, stres či psychický diskomfort, ktorý pociťovala žalobkyňa intenzívne od marca 2010 po dobu viac ako 2,5 roka trvajúceho priestupkového konania. Ako opodstatnenú následne vyhodnotil odvoláciu námietku žalovanej založenú na tvrdení, že súd žalobkyňu neadekvátne priznal nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 4 000 eur s prihliadnutím na skutočnosť, že žalobkyňa bola uznaná vinnou zo spáchania priestupku so sankciou pokarhanie, porušenie práva žalobkyne bolo konštatované zrušením rozhodnutia Obvodného úradu Spišská Nová Ves č. 2010/00177/80/GL/LUK zo 16. marca 2010 a s poukazom na znenie § 13 zákona č. 274/2017 Z. z. a § 12 ods. 2 prvá veta zákona č. 274/2017 Z. z. Odvolací súd vyhodnotil odvolacie námietky žalovanej vo vzťahu k stanoveniu výšky nemajetkovej ujmy v celom rozsahu za opodstatnené a preto zmenil podľa § 388 zákona č. 160/2015 Z. z. (ďalej len „CSP“) rozsudok a určil výšku náhrady nemajetkovej ujmy žalobkyne v čiastke 1 538,50 eura (5 - násobok minimálnej mzdy 307,70 eura v roku 2010, t. j. v čase vydania rozhodnutia Obvodného úradu Spišská Nová Ves č. 2010/00177/80/GL/LUK), s prihliadnutím najmä na osobu poškodennej žalobkyne, jej doterajší život a prostredie, v ktorom žila a pracovala v rozhodnom období, závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, ako i závažnosť následkov, ktoré vznikli žalobkyňu v spoločenskom uplatnení, vezmúc na zreteľ fakt, že žalobkyňa bola uznaná vinnou zo spáchania priestupku, žalobkyňa bola uložená najmiernejšia sankcia pokarhanie a rozhodnutie Obvodného úradu Spišská Nová Ves, č. 2010/00177/80/GL/LUK zo 16. marca 2010 bolo zrušené správnym súdom, čím bolo nepochybne konštatované porušenie práva žalobkyne a to súčasne so zohľadnením a izolovaním skutočností existujúcich bez ohľadu na vydanie nezákonného rozhodnutia, najmä existenciu konfliktov žalobkyne i jej manžela v čase pred vydaním nezákonného rozhodnutia, zásadný rozdiel v deliktuálnej závažnosti priestupku a trestného činu, dlhodobozaznamenávané interpersonálne komunikačné problémy žalobkyne a ich dopad na psychickú pohodu žalobkyne (množstvo susedských sporov i sporov so spoluobčanmi začatých v rokoch 2007 a 2008), komplikované vzťahy žalobkyne na bývalom pracovisku ústiace až do výpovede zo strany zamestnávateľa v roku 2009, pričom žalobkyňa vo svojich výpovediach sama uviedla, že nezákonné rozhodnutie bolo „vyvrcholením“ predchádzajúcich atakov. Ako dôvodné vyhodnotil odvolací súd aj odvolanie žalovanej voči výroku III. rozsudku. Odvolací súd uviedol, že v danej veci je neakceptovateľná aplikácia § 257 CSP, nakoľko tu nie sú dôvody hodné osobitného zreteľa na strane žalobkyne na nepriznanie nároku na náhradu trov konania žalovanej. Ustanovenie § 257 CSP predstavuje odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP) aj zo zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP). Ustanovenie § 257 nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvoľe). Odvolací súd preto podľa § 396 ods. 1 a 2 CSP v spojení s § 255 ods. 2 CSP, vzhľadom na čiastočný úspech žalobkyne a žalovanej tak v prvoinštančnom konaní, keďže žalobkyňa bola neúspešná ohľadom nároku na náhradu majetkovej škody a úspešná ohľadom nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, pretože stanovenie výšky náhrady finančného zadostučinenia záviselo od úvahy súdu, rovnako tak i v odvolacom konaní, odvolací súd stranám sporu nepriznal náhradu trov konania (prvoinštančného a odvolacieho).

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, ktoré odôvodnila s poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) CSP a navrhla, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu a jemu predchádzajúci rozsudok súdu prvého stupňa a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Dovolateľka bola názoru, že súdy jej znemožnili uskutočňovať procesné práva, ktoré jej patria, v takej miere, že tým došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Bola názoru, že súdy nižších inštancií rozhodli v rozpore s vykonaným dokazovaním a priznaná výška nemajetkovej ujmy je vo výraznom nepomere k intenzite spôsobenej ujmy, ktorá jej vznikla nezákonnými rozhodnutiami. Namietala, že určenie výšky nemajetkovej ujmy má byť v súlade s požiadavkami spravodlivosti a súd musí vychádzať z riadne zisteného skutkového stavu a na základe neho založiť svoje rozhodnutie na

konkrétnych preskúmateľných hľadiskách a dôkazoch, ktoré by vec objasnili. Uviedla, že jednotlivé negatívne dôsledky, ktoré jej vznikli vo sfére osobnostných práv v dôsledku nezákonných rozhodnutí súdy nižších inštancií explicitne individualizovali s previazaním na vykonané dokazovanie, avšak nevyhodnotili ich v priamej súvislosti s ňou uplatneným nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy. Súdy nižších inštancií podľa dovolateľky dostatočne, presvedčivo a vyčerpávajúco neodôvodnili prečo trikrát priznali diametrálne odlišnú výšku nemajetkovej ujmy. Ďalej uviedla, že súd prvej inštancie ako aj odvolací súd sa dôkladne nezaoberali otázkou, ako nezákonné rozhodnutia zasiahli do súkromia a rodinného života dovolateľky, v nadväznosti na čo nedostatočne odôvodnili prečo takýto závažný zásah do súkromného a rodinného života neodôvodňoval priznanie náhrady nemajetkovej ujmy vo vyššej výške. Z napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nie je zrejmé, prečo tento neprihliadol na rozpad rodiny dovolateľky, nevyhodnotil nútené odlúčenie jednotlivých členov rodiny a pretrvávajúcu úzkosť dovolateľky spojenú s návratom do jej domu. Výtkla súdom nižších inštancií, že sa v odôvodneniach svojich rozhodnutí riadne nevysporiadali so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a ich myšlienkové postupy nie sú dostatočne vysvetlené s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a stanovenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy, keď len v krátkosti konštatovali, že za adekvátnu považujú sumu 4 000 eur (jednu pätinu požadovanej sumy), resp. sumu 1 538,50 eura (päť násobok minimálnej mzdy 307,70 eura v roku 2010), avšak nešpecifikovali, ako k daným sumám dospeli. Dovolateľka mala teda za to, že súdy jej svojimi svojvoľnými a arbitrárnymi rozhodnutiami neposkytli ochranu súkromia a dôstojnosti (ochranu súkromnému a rodinnému životu), na základe čoho prišlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces. Navrhla, aby dovolací súd rozhodnutia súdov nižších inštancií zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaná vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedla, že zo strany žalobkyne nedošlo k naplneniu ani preukázaniu dovolacieho dôvodu, o ktorý svoje dovolanie opiera a preto považuje podané dovolanie za neprípustné a nedôvodné. Uviedla, že z rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že posudzoval všetky podmienky pre priznanie nároku na náhradu škody a nároku na náhradu nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. v rozsahu odvolacích dôvodov. Žalovaná rozporovala všetky tvrdenia dovolateľky a uviedla, že žiadnym postupom súdov neprišlo k ukráteniu práv dovolateľky, nebolo jej nijako bránené v ich uplatňovaní, nedošlo zo strany súdu k znemožneniu uskutočňovania procesných práv dovolateľky. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo náležité a zrozumiteľne vysvetlené a skutočnosť, že dovolateľka s ním nesúhlasí, nemôže zakladať spôsobilý dovolací dôvod. Žalovaná mala za to, že nakoľko bol napadnutý výrok č. I odvolacieho súdu znejúci na sumu 1 538,50 eura a žaloba bola podaná na súd v roku 2015 (minimálna mzda v danom roku predstavovala 380 eur), t. j. odvolacím súdom priznaná výška náhrady nemajetkovej ujmy neprevyšuje 10 - násobok minimálnej mzdy, je dovolanie s odkazom na § 422 ods. 1 písm. a) CSP a § 422 ods. 2 CSP neprípustné.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Dovolateľka vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namietala nezohľadnenie a nevysporiadanie sa s ňou predloženými dôkazmi v konaní zo strany súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu, nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia a vydanie rozhodnutia v rozpore s vykonaným dokazovaním, čo sa premietlo do priznania náhrady nemajetkovej ujmy vo výške vo výraznom nepomere k intenzite spôsobenej ujmy. Dovolateľka zároveň namietla nedostatočné a nepresvedčivé zdôvodnenie, prečo jej bola trikrát priznaná diametrálne odlišná výška nemajetkovej ujmy.

8. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na neustrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

9. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26., 5Cdo/57/2019, bod 9., 10.) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

10. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľky, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jej práva na spravodlivý proces a to aj v kontexte tvrdenia dovolateľky, že odvolací súd pri posudzovaní nemajetkovej ujmy a určení výšky náhrady za túto nemajetkovú ujmu nezohľadnil mieru ujmy na jej súkromnom a rodinnom živote.

11. V danom prípade dovolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie spĺňa náležitosti odôvodnenia rozhodnutia (§ 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP), a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľné či nedostatočne odôvodnené. Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Argumentácia odvolacieho súdu je koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné, logické a presvedčivé, premisy v ňom zvolené, aj závery, ku ktorým na ich základe dospel, sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť. Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu je zrejmé, z akých skutkových zistení a právnych úvah vychádzal, keď dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné zmeniť a to tak, že žalobkyni (dovolateľke) prináleží titulom nemajetkovej ujmy suma 1 538,50 eura a v prevyšujúcej časti je potrebné žalobu zamietnuť. Rovnako tak z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu vyplýva, aké všetky

skutočnosti a akým spôsobom zohľadnil pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy.

12. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Z odôvodnenia rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií vyplýva, že nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu (Obvodného úradu Spišská Nová Ves a Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky) došlo k zásahu do súkromného života žalobkyne, jej ľudskej dôstojnosti, cti, integrity a dobrej povesti, na základe čoho jej vzniklo právo na náhradu nemajetkovej ujmy. Z rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že súd prvej inštancie správne skúmal splnenie jednotlivých predpokladov pre vznik zodpovednosti za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ktorý upravuje možnosť priznať aj náhradu nemajetkovej ujmy a túto otázku splnenia zákonných podmienok zodpovednosti žalovanej za škodu žalobkyne posúdil správne s tým, že jedinou možnosťou ako zmierniť následky neoprávneného zásahu žalovanej je priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch. Odvolací súd zároveň uviedol, že správny je úsudok, že žalovaná zodpovedá iba za nemajetkovú ujmu žalobkyne - pocit neistoty, stres či psychický diskomfort, ktorý pociťovala žalobkyňa intenzívne od marca 2010 po dobu viac ako 2,5 roka trvajúceho priestupkového konania. Myšlienkový postup odvolacieho súdu je dostatočne vysvetlený s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Z uvedeného je teda zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že dovolateľka sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožnila, že výšku náhrady nemajetkovej ujmy považuje za neprimeranú a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jej predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľka so závermi vyjadrenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

13. Dovolaťka namietla aj nedostatočné a nepresvedčivé zdôvodnenie skutočnosti, že súdy, ktoré opakovane v danej veci rozhodovali, jej priznali odlišné výšky náhrady nemajetkovej ujmy. V kontexte danej námietky je nevyhnutné poukázať na skutočnosť, že rozhodnutia súdov nižších inštancií, ktoré predchádzali vydaniu rozhodnutí preskúmaných v tomto dovolacom konaní (rozhodnutie Okresného súdu Spišská nová Ves z 9. decembra 2021 č. k. 5C/22/2021-451 a naň nadväzujúce rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach zo 14. septembra 2022 sp. zn. 5Co/57/2022) už boli predmetom preskúmavania na základe podaných riadnych a aj mimoriadnych opravných prostriedkov, na základe čoho prišlo k ich oprave, t. j. aj k odlišnému určeniu výšky náhrady nemajetkovej ujmy. Zároveň rozhodnutie súdu prvej inštancie z 9. decembra 2021 č. k. 5C/22/2021 - 451 taktiež podliehalo oprave na základe podaného odvolania, na základe čoho dospel odvolací súd k záveru, že uvedené rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné zmeniť. Z uvedenej postupnosti je podľa dovolacieho súdu dostatočne zrejmé, prečo pri vydaní jednotlivých rozhodnutí súdov nižších inštancií dochádzalo opakovane k určeniu náhrady nemajetkovej ujmy v rozdielnych výškach. Podstatou práva na podanie opravného prostriedku (za predpokladu, že ho zákon pripúšťa) je oprava rozhodnutia súdu, ktoré je považované za nesprávne, čo obsahuje aj možnosť, že dôjde napr. k zmene výšky náhrady nemajetkovej ujmy, pokiaľ bola nesprávnosť rozhodnutia súdu nižšej inštancie v tejto časti súdom vyššej inštancie konštatovaná a to tak, ako tomu bolo aj v prípade dovolateľky. Uvedené samo o sebe nie je možné považovať za vadu napadnutého rozhodnutia v zmysle § 420 písm. f) CSP.

14. Dovolací súd preto s poukazom na vyššie uvedené dospel k záveru, že dovolateľka neopodstatnene namieta, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom jej znemožnil uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP).

15. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobkyne odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako

dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

16. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

17. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.